

FODOR GÉZA

MERÜLŐ SZATURNUSZ

(A küszöb előtt)

Megkondul bennem darabos haranggal:

*Ne fogjon rajtunk ostoba erőszak
Önfeladón az elgyávult alázat –
Inkább a gleccserek porlasztó árja
Amely zubogva hull a mélybe törve
Mintsem bitványmód jutni a tetőkre*

*Ó, hogy ebben az eszement világban
A sztárbunkóktól bangos levegőben
Hol emberhez méltó szabadság helyett
Csak az elmoslékolt szabadosság él
S vezérelt cél, hogy vesszen, ami érték*

*De ha már annyi minden elveszett is
Maradjon meg az, ami fölemelhet
Mert kell ide a józan önbecsülés
Ám sohasem az öncsalás, a vakbit
És főleg nem az idegen érdek*

(A dómba lépve)

*A templomajtó valabányszor
Rányit a nehez tölgyfacsendre
Megrebben, újra fölpislákol
A lepkelángos gyertyák lelke*

*Fentről türkizes homály árad
Hályogos kárpítón lebegve
És tompított színekkel támad
Egyre hátrálóbb mély terekbe*

*Átszitált portamentó-ének
Világlik olykor elhalóan
Travesztiákon túli fényben
Görögkeresztre vont hajóban*

*Bőjti beszédre dermedt hívek
Egy dallam elfoszló szálai
Lobolnak messzi szemekiben
A pluvialék uszályai*

*Réveteg arcú angyalok közt
Fájdul az Úrnak néma gyásza
Mint felhasított bordák fölött
A kék villámok állórácsa*

*Mintha csak mozdulatlan vibar
Fekete kréta rajza lenne
A gránittűz zord árnyaival
Vérezve baljós sejtelembe*

*Glaukonitként jégkő lángol
Fényzárolt füstként szédelegve
Nagyon távol a Bibliától
Arzénérceesebb éterekbe*

*S mint egy reprodukív jelenés
Csordul a csipkebokrok vére
Ábrahám kezében újfent kés
Sújt vele – egész nemzetére*

*És nincsen rá intés, nincsen kéz
Mely lefogná az iszonyatot
Vesszen bár az emberi szentség
A milliókban megtagadott*

*Hóna alatt tört kötéblákkal
Áll Isten, tengersiz tabitban
Ónszínű arcunk fénye rávall
Hasonlat melyre itt alig van*

*Nagy magasban, mit ész nem ér fel
Hordják körbe az ezüst tálcát*

*Holofernész véres fejével –
Ne lássuk, előbb nyelvét vágták*

*Hunyorognak csak a Plejádok
Fény gyanánt fúva bőzengést le
Kővé fagyott pokoli lángot
Bíborvirágos szemfedélre*

*Elárult föld, elárult ének
Hol sivár, pusztai szél üget
Hogy roppan be az oltárképen
A piktogrammás nátronüveg*

*Térve a rettegés bonába
Megnyílik minden farkasárok
Veszett ordások vad csordája
Marja szét máris a karámot*

*Haragját az Úr mélyre fojtja
S mielőtt még szólana bármit
Törnek szemünkben felzokogva
A szikomorfák koronái*

(A Boldogasszony)

*Nagy patrónánk számúzve régen
A törvény csak nekünk szentírás
Elhal a himnusz is egészen
Leköpvé ég az országimázs*

*Belülről esték mécsse lángol
S egy boltívből a fal mentében
Fölnéz magánya kőszobrából
Márványba zártan, hófehéren*

*Mária fénylő földi mása
Homlokán mint elpattant vaspánt
Törve a nemzet koronája
Átvérzik most, alkonyat gyanánt*

*Arcán fenséges szomorúság
Szívébe forró fájdalom mar
A lét örök misztériumát
zengi a kő is, száналommal*

*Krisztus kezének intésére
Megárad fenn egy freskói kép
Gonoszok raja hull a mélybe
Száll fölfelé a jámboroké*

*Mindez csak virtuális fényben
Kívül mert minden másbogyan van –
Még ing egy mécs birtelenképpen
A beáramló légbuzatban*

*Egyszerre minden elsötétül
Majd bihatetlen nagy fény támad
A dóm csupa izzásba szédiül
Érc lobol, eleven káprázat*

*Szikrázva még a bolthajtásban
A szobor félig körbefordul*

*Arcán fehéres tűzzománc van
Szeme sarkán könnye kicsordul*

*A holt kő belül mintha sírna
Vérző csík fut az arcon végig
Rajta a maró szégyen pírja
Benne a mi szívünk vérzik*

(Mária, a magdalai)

*Imát begyezve ujjaiaval
Egy bomályos képből kilépve
És bajlik elébe cinnia
Zsoltárt búgatva szép szívére*

*Sugárzó nap van, barangszóra
Átvált a dél cinegekékbe
Kedve szikrázó aranyrózsa
Cinkét csillagzik kebelére*

*Virágvasárnap egyszer minden
Krisztus szíve is kivirágzik
Telve a kert verbénafénnel
Fehérlöbben lobog a jácint*

*Ám az újhold ezt sose tudja
Most is amint feljön az égre
Baljósan a nagy vizet úszva
Irigy lesz Mária kedvére*

*Mosolyát hogy lassan kioltsa
Szelet zörget hidegtelelősen
Magát is felbókkal bevonva
Reszketve tombol csak dühében*

*Mária arcát eső ázza
S indul vissza sírva a képbe
Igen keserű bánat fájja
Hiába hull zsoltár a szívére*

